BESCHIKKING VAN HET HOF (Eerste kamer)
6 maart 1997 *

In zaak C-303/96 P,

G. Bernardi, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door G. Lattanzi, advocaat te Massa-Carrara, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij requirant, Rue Godchaux 33,

requirant,

betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 11 juli 1996 in zaak T-146/95 (Bernardi/ Parlement, Jurispr. 1996, blz. II-769), en strekkende tot vernietiging van dat arrest,

andere partij bij de procedure:

Europees Parlement, vertegenwoordigd door E. Perillo, lid van zijn juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door D. Waelbroeck, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij het secretariaat-generaal van het Europees Parlement, Kirchberg,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: L. Sevón, kamerpresident, D. A. O. Edward en M. Wathelet (rapporteur), rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 17 september 1996, heeft G. Bernardi (hierna: „requirant") krachtens artikel 49 van 's Hofs Statuut-EG en de overeenkomstige bepalingen van 's Hofs Statuten-EGKS en EGA hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 11 juli 1996 in zaak T-146/95 (Bernardi/Parlement, Jurispr. 1996, blz. II-769; hierna: „bestreden arrest"), waarbij zijn beroep dat strekte tot nietigverklaring van de op 23 mei 1995 gepubliceerde „Oproep tot kandidaatstelling met het oog op de benoeming van de Europese ombudsman" (PB 1995, C 127, blz. 4; hierna: „oproep" of „oproep tot kandidaatstelling") en van alle daarmee samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen, is verworpen.

2 Bij artikel 138 E EG-Verdrag is het ambt van Europees ombudsman gecreëerd. Dit artikel bepaalt, dat het Parlement de ombudsman benoemt.

3 Blijkens het bestreden arrest had een in juli 1994 verrichte eerste oproep tot kandidaatstelling geen resultaat opgeleverd, zodat het Parlement een nieuwe oproep deed (r. o. 2). Daartoe wijzigde het Parlement tijdens zijn plenaire vergadering van 16 mei 1995 artikel 159 van zijn reglement (r. o. 3).

4 Sedertdien bepaalt dit artikel:

„1. (...) roept de voorzitter [van het Parlement] op tot kandidaatstelling met het oog op de benoeming van de ombudsman en stelt hij hiervoor de termijn vast. Deze oproep wordt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* gepubliceerd.

2. De kandidaten moeten worden gesteund door ten minste negenentwintig leden uit ten minste twee Lid-Staten.

Ieder lid mag slechts één kandidaat steunen.

De kandidaatstellingen dienen alle bewijsstukken te bevatten op grond waarvan met zekerheid kan worden vastgesteld dat de kandidaat voldoet aan de voorwaarden als gesteld in het Statuut van de ombudsman.

3. De kandidaatstellingen worden aan de bevoegde commissie toegezonden die kan verzoeken de betrokkenen te horen.

(...)"

5 Op 23 mei 1995 publiceerde het Parlement de oproep tot kandidaatstelling. Het enige artikel van deze oproep nam de bepalingen van artikel 159, lid 2, van genoemd reglement over. In lid 3 van het enige artikel werden de kandidaten verzocht, hun kandidaatstelling vóór 16 juni 1995 te richten tot de voorzitter van het Parlement (r. o. 5).

6 Op 9 juni 1995 stuurde requirant de voorzitter van het Parlement een brief waarbij hij een schriftelijke kandidaatstelling voor de benoeming tot Europees ombudsman voegde (r. o. 6).

7 Bij die gelegenheid maakte hij zowel formele als materiële bezwaren tegen de voorwaarde, dat een kandidaat door negenentwintig leden moet worden gesteund. Naar zijn oordeel bestond er onduidelijkheid over de wijze waarop die steun moet worden verleend, de hoedanigheid van de leden wier steun moet worden verkregen (leden van het Europees Parlement of van de nationale parlementen) en de datum waarop die steun moest zijn verleend. Bovendien zou het vereiste van een dergelijke steun afbreuk doen aan de onafhankelijkheid van de ombudsman, die nochtans in artikel 138 E van het Verdrag wordt voorgeschreven. Daarom, zo verklaarde requirant, werd in zijn kandidaatstelling geen melding gemaakt van namen van leden die hem zouden steunen. Om toch aan dit vereiste te voldoen, verzocht hij de voorzitter van het Parlement om, indien hij het nuttig achtte, zijn kandidaatstelling, na vertaling in alle officiële talen van de Unie, met spoed te laten meedelen aan de verschillende leden en fracties van het Parlement (r. o. 6).

8 Bij schrijven van 15 juni 1995 deelde de secretaris-generaal van het Parlement requirant mee, dat de griffie zijn kandidaatstelling had ingeschreven, maar „niet het recht had zich met de procedure in te laten de kandidaatstellingen aan de leden mee te delen om hun eventuele steun in de zin van artikel 159, lid 2, van het reglement te vragen" (r. o. 7).

9 Dezelfde dag stuurde requirant zijn kandidaatstelling samen met een begeleidende brief aan de fractievoorzitters van het Parlement en aan de uit de nieuwe Lid-Staten van de Unie afkomstige leden van het Parlement (r. o. 8).

10 Bij schrijven van 23 juni 1995 herinnerde requirant de voorzitter van het Parlement aan zijn brief van 9 juni 1995. Zijns inziens bood alleen een verspreiding van zijn kandidaatstelling de mogelijkheid, aan de voorwaarde van ondersteuning door negenentwintig leden te voldoen zonder de onafhankelijkheid van de ombudsman op te offeren. Met een beroep op die onafhankelijkheid betwistte hij overigens de kandidaatstelling van politici (r. o. 9).

11 Bij brief van 4 juli 1995 bevestigde de secretaris-generaal van het Parlement zijn antwoord van 15 juni 1995 (r. o. 10).

12 Op 2 juli 1995 stelde verzoeker bij het Hof een beroep tot nietigverklaring in en verzocht hij bij afzonderlijke akte in kort geding om voorlopige maatregelen (r. o. 11 en 12).

13 Bij beschikking van 11 juli 1995 stelde het Hof vast, dat de beroepen onder de bevoegdheid van het Gerecht vielen, en verwees het de twee zaken naar die rechterlijke instantie (r. o. 13).

14 Bij beschikking van 18 augustus 1995 (zaak T-146/95 R, Jurispr. 1995, blz. II-2255) wees de president van het Gerecht het verzoek in kort geding af.

15 In zijn verzoekschrift tot nietigverklaring concludeerde requirant dat het het Gerecht zou behagen:

„vast te stellen:

— dat geen enkele parlementaire commissie uitdrukkelijk en formeel ‚bevoegd' is verklaard voor de toepassing van artikel 159 [van het reglement van het Europees Parlement],

— dat geen enkele ambtenaar en geen enkel lid uitdrukkelijk en formeel is belast met het onderzoek van de kandidaatstellingen,

— dat er geen enkele termijn is vastgesteld om op te komen tegen de besluiten betreffende het aanvaarden of niet-aanvaarden van de kandidaatstellingen,

— dat de voorwaarde van onafhankelijkheid van de ombudsman in beginsel onverenigbaar is met de hoedanigheid van politicus, die lid is van en actie voert voor een politieke partij, onderworpen is aan de partijdiscipline en gebonden is aan de verschillende politieke verbintenissen,

— dat de controletaak van de ombudsman een aanvulling vormt van de politieke controle die wordt uitgeoefend door het EP [Europees Parlement] (en diens commissie Verzoekschriften);

nietig te verklaren de op 23 mei 1995 gepubliceerde ‚oproep tot kandidaatstelling met het oog op de benoeming van de Europese ombudsman' (PB 1995, C 127, blz. 4), alsmede alle daarmee samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen, met name:

— besluit nr. 019473 van de secretaris-generaal van 15 juni 1995, inzonderheid voor zover daarbij wordt geweigerd verzoekers kandidaatstelling aan de leden van het EP mee te delen (...);

— de schriftelijke of mondelinge handelingen betreffende de aanvaarding van de kandidaatstellingen van de — vooral politieke — belangstellenden,

— de uit de hoorzitting [van] 28-29 juni 1995 voortvloeiende administratieve handelingen;

tegelijkertijd vast te stellen, dat het Europees Parlement verzoekers kandidaatstelling daadwerkelijk heeft ontvangen, maar dat hem geen duidelijk, schriftelijk en te zijnen aanzien met redenen omkleed besluit ter kennis is gebracht; dat hem derhalve niet de mogelijkheid is geboden, vast te stellen of zijn uitsluiting onregelmatig was, en in voorkomend geval daartegen op te komen;

in ieder geval en gelet op de hoogdringendheid:

— de administratieve procedure voor de benoeming van de Europese ombudsman, die voorafgaat aan de voor 12 juli 1995 geplande stemming te Straatsburg, te schorsen,

— te verklaren, dat verzoeker er recht op heeft dat zijn kandidaatstelling en de daarop betrekking hebbende bewijsstukken, daaronder begrepen de kopie van het beroep in de hoofdzaak en van het verzoek in kort geding, ter kennis worden gebracht van alle leden van het Parlement, zo niet

— [te verklaren] dat verzoeker het recht heeft te worden gehoord vóór (zo niet tijdens) de stemming van het EP, die voor 12 juli 1995 te Straatsburg is gepland;

de termijnen van de ‚oproep tot kandidaatstelling met het oog op de benoeming van de Europese ombudsman' te heropenen in afwachting dat de kandidaatstellingen van verzoeker (en van de andere kandidaten) alsmede de andere daarop betrekking hebbende stukken, na behoorlijke vertaling in de voornaamste zo niet in alle officiële talen, volledig ter kennis zijn gebracht van de verschillende leden van het EP;

de nakoming van alle rechtsplichten te gelasten;

met spoed te verklaren, dat verzoeker het recht heeft een kopie van het beroep in de hoofdzaak, van het verzoek in kort geding alsmede van de vandaag gevraagde beschikking in kort geding, na vertaling in de elf officiële talen, door het EP — en op kosten van het EP — te doen toezenden aan de 626 leden (voorkomend op de ledenlijst van het EP van maart 1995 zo niet op de recenter bijgewerkte ledenlijst van het EP) van de vijftien landen van de EU [Europese Unie];

de wederpartij in de kosten te verwijzen (...)" (r. o. 17).

16 In repliek concludeerde requirant dat het het Gerecht zou behagen:

„vast te stellen dat verzoeker het slachtoffer is geworden van een ‚rechtsweigering' door het feit dat genoemd artikel 36 van ['s Hofs] Statuut[-EG] niet is toegepast;

vast te stellen dat het verzoek in kort geding van 26 juni 1995 (herhaald in de namiddag van 26 juni alsmede op 28 juni en 2 juli 1995) uiteindelijk slechts (ten dele) in aanmerking is genomen op 11 juli 1995 door de verwijzingsbeschikking en op 18 augustus 1995 door de afwijzende beschikking;

vast te stellen dat daardoor het zogenoemde beginsel van de ‚redelijke termijn' is geschonden, met name in het onderhavige geval van hoogdringendheid;

de algemene schending vast te stellen van het fundamentele recht van verweer, dat het onderwerp is van de artikelen 6, 13 en 14 van het Verdrag van Straatsburg (...)" (r. o. 18).

Het bestreden arrest

17 Met uitzondering van de vordering tot nietigverklaring van de door de secretaris-generaal van het Parlement op 15 juni 1995 aan verzoeker gerichte brief, heeft het Gerecht alle vorderingen niet-ontvankelijk verklaard.

18 In rechtsoverweging 23 van het bestreden arrest overweegt het namelijk, dat in het kader van een beroep tot nietigverklaring vorderingen die enkel strekken tot vaststelling van feitelijke of juridische aspecten, op zichzelf geen geldige vorderingen kunnen vormen; en in de rechtsoverwegingen 26 en 27, dat de vordering tot nietigverklaring van „alle daarmee samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen", en die welke ertoe strekt „de nakoming van alle rechtsplichten te gelasten", onvoldoende nauwkeurig zijn en dus niet voldoen aan het in artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht geformuleerde vereiste, dat de verzoeker in zijn verzoekschrift het voorwerp van het geschil dient aan te geven. In rechtsoverweging 29 brengt het Gerecht in herinnering, dat volgens artikel 104, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering een verzoek om voorlopige maatregelen, op straffe van niet-ontvankelijkheid, bij afzonderlijke akte moet worden gedaan; en in rechtsoverweging 31, dat uit artikel 19 van 's Hofs Statuut-EG en artikel 44 van het Reglement voor de procesvoering volgt, dat door een verzoeker in repliek geformuleerde nieuwe vorderingen niet-ontvankelijk zijn. In de rechtsoverwegingen 30 en 32 verklaart het bijgevolg de in het verzoekschrift geformuleerde verzoeken om voorlopige maatregelen respectievelijk de in repliek geformuleerde vorderingen, met uitzondering van de vorderingen om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en van de vorderingen die naar de conclusies van het verzoekschrift verwijzen, niet-ontvankelijk.

19 In de rechtsoverwegingen 33 en 34 verklaart het Gerecht ook de vordering tot nietigverklaring van de oproep tot kandidaatstelling niet-ontvankelijk, op grond dat betrokkene daardoor niet individueel en rechtstreeks wordt geraakt in de zin van artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag. Volgens het Gerecht is de bestreden handeling namelijk een oproep tot kandidaatstelling en derhalve naar haar aard tot een onbepaald aantal personen gericht.

20 Ten gronde heeft het Gerecht de vordering tot nietigverklaring van de brief van de secretaris-generaal van het Parlement van 15 juni 1995, die op schending van het gelijkheidsbeginsel was gebaseerd, afgewezen. In rechtsoverweging 38 overweegt het, dat betrokkene geen enkel element heeft aangedragen waaruit blijkt, dat andere kandidaten verschillend zijn behandeld.

21 Ten slotte heeft het Gerecht requirant in de kosten verwezen.

De hogere voorziening

22 In zijn verzoekschrift in hogere voorziening concludeert requirant dat het het Hof behage, het bestreden arrest te vernietigen en zijn in eerste aanleg geformuleerde vorderingen toe te wijzen.

23 Het verzoekschrift is opgedeeld in acht „elementen".

24 In het eerste „element" betoogt requirant, dat het Gerecht niet bevoegd was van zijn beroep kennis te nemen. Hiertoe voert hij aan, dat ingevolge artikel 3, lid 1, sub c, van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB 1988, L 319, blz. 1), het Gerecht enkel bevoegd is ten aanzien van krachtens artikel 173 van het Verdrag ingestelde beroepen, wanneer deze de toepassing van de op de ondernemingen toepasselijke mededingingsregels betreffen.

25 Het tweede „element", dat uit vier onderdelen bestaat, luidt als volgt:

„1) Schending (althans verkeerde toepassing) van artikel 138 E EG-Verdrag, voor zover daaraan uitvoering is gegeven door middel van de volgende maatregelen:

*) de op 16.5.1995 vastgestelde versie van het Reglement van het EP;

*) de op 23.5.1995 bekendgemaakte ‚Oproep tot kandidaatstelling' (PB 1995, C 127, blz. 4);

*) het besluit van het EP van 9.3.94 (PB 1994, L 113);

*) de benoemingsprocedure;

2) Onbevoegdheid (van de ambtenaar die zou hebben ‚beslist' over de ontvankelijkheid van de kandidaatstellingen, en in concreto: de uitsluiting van — onder meer — requirant en de toelating van de kandidaatstellingen van andere kandidaten);

3) Schending van wezenlijke vormvoorschriften, doordat requirants kandidaatstelling:

*) niet als zodanig werd ingeschreven;

*) niet ter kennis werd gebracht van de leden die de ombudsman moesten kiezen, zodat het voor hen onmogelijk was een objectieve keuze te maken;

*) werd afgewezen door ambtenaren die uit gemeenschapsrechtelijk oogpunt kennelijk niet beslissingsbevoegd waren;

zulks terwijl er geen onderzoeks- of beroepsprocedure was aangegeven of voorzien voor het geval men daartegen wenste op te komen;

4) Misbruik van bevoegdheid, inzonderheid in de vorm van ‚misbruik van procedure' (opgevat als middel dat erin bestaat, dat wordt voorzien in een op zichzelf regelmatige procedure, die echter in de praktijk onmogelijk kan worden toegepast in het kader van de kandidaatstelling:

voor zover de onduidelijkheden die kleven aan de bepaling inzake de ondersteuning door negenentwintig leden (onduidelijke aard, vorm, strekking en hoedanigheid van de ondersteuning), alsmede de extreem korte termijnen die zijn voorzien voor de indiening van de kandidaatstellingen, zich kunnen lenen voor een ander doel dan dat uit hoofde waarvan de bepaling daadwerkelijk noodzakelijk zou zijn, zulks in strijd met de bepaling van het Verdrag en met de zevende overweging van het Statuut van de ombudsman;

(...)"

26 Met zijn derde „element" vordert requirant vernietiging van rechtsoverweging 23 van het bestreden arrest, waarin het Gerecht heeft overwogen, dat in het kader van een beroep tot nietigverklaring vorderingen die enkel strekken tot vaststelling van feitelijke of juridische aspecten, op zichzelf geen geldige vorderingen kunnen vormen. Tot staving van deze vordering stelt requirant schending van het gemeenschapsrecht door het Gerecht, bestaande in misbruik van bevoegdheid en in diverse procedurele onregelmatigheden waardoor aan zijn belangen afbreuk is gedaan.

27 Met zijn vierde „element" vordert requirant vernietiging van de rechtsoverwegingen 25 tot en met 27 van het bestreden arrest, waarin het Gerecht heeft verklaard, dat niet voldoende nauwkeurig waren geformuleerd de vordering tot nietigverklaring van „alle daarmee samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen" en de vordering die ertoe strekte de nakoming van alle rechtsplichten te gelasten, en dat, indien deze laatste vordering moest worden uitgelegd als een vordering om een bevel te geven, het daartoe niet bevoegd was.

28 Volgens requirant heeft het Gerecht het gemeenschapsrecht geschonden door een onjuiste uitlegging van de begrippen „voorwerp van de vorderingen" en „daarmee samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen", en van de mogelijkheid om „de nakoming van alle rechtsplichten te gelasten".

29 In het eerste onderdeel herinnert requirant aan het voorwerp van zijn verzoekschrift voor het Gerecht en in het tweede onderdeel zet hij uiteen, wat hij onder „daarmee samenhangende en daaruit voortvloeiende handelingen" verstond. In het derde onderdeel beklemtoont hij „het vereiste om, bijvoorbeeld, de zaak te verwijzen, teneinde de heropening van een regelmatige procedure mogelijk te maken".

30 Het vijfde „element" strekt tot vernietiging van rechtsoverweging 29 van het bestreden arrest, waarin het Gerecht heeft verklaard, dat volgens artikel 104, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering een verzoek om voorlopige maatregelen bij afzonderlijke akte moet worden gedaan.

31 Volgens requirant kan het niet anders dan dat dit artikel, „indien er daadwerkelijk sprake is van spoedeisendheid, ondergeschikt is aan artikel 36 van 's Hofs Statuut-EG (dat voorziet in een summiere procedure, voor zover nodig afwijkend van sommige regels, zoals bijvoorbeeld het betrokken artikel 104)".

32 Met het zesde „element" komt requirant op tegen de rechtsoverwegingen 33 en 34 van het bestreden arrest, waarin het Gerecht heeft verklaard, dat de oproep tot kandidaatstelling naar haar aard tot een onbepaald aantal personen was gericht, zodat requirant niet individueel werd geraakt in de zin van artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag. Zijns inziens werd hij door het bestreden besluit rechtstreeks, individueel en potentieel geraakt.

33 Met het zevende „element" vordert requirant vernietiging van rechtsoverweging 36 van het bestreden arrest, waarin wordt gezegd dat zijn beroep één enkel middel tot staving van zijn vordering tot nietigverklaring bevat. Volgens requirant heeft het Gerecht het gemeenschapsrecht geschonden en zich schuldig gemaakt aan misbruik van bevoegdheid, door ten onrechte geen aandacht te besteden aan de verschillende andere middelen die hij tot staving van zijn beroep had aangevoerd.

34 Met het achtste „element" ten slotte komt requirant op tegen zijn veroordeling in de proceskosten. Artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, waarin is bepaald dat de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen, voor zover dit is gevorderd, had zijns inziens in casu niet moeten worden toegepast, aangezien er sprake was van een „uitzonderlijk beroep (...), dat hoe dan ook, in het slechtste geval, zou moeten bijdragen tot een verduidelijking, en dus een verbetering, van de procedure voor de benoeming van de Europese ombudsman in de komende jaren".

Beoordeling door het Hof

35 Wanneer de hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, kan het Hof deze volgens artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering op ieder moment bij met redenen omklede beschikking afwijzen, zonder de mondelinge behandeling te openen.

36 Vooraf zij eraan herinnerd, dat luidens artikel 51, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EG hogere voorziening alleen rechtsvragen kan betreffen en gebaseerd moet zijn op middelen ontleend aan onbevoegdheid van het Gerecht, onregelmatigheden in de procedure voor het Gerecht, waardoor aan de belangen van de verzoekende partij afbreuk is gedaan, dan wel schending van het gemeenschapsrecht door het Gerecht. Artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering preciseert, dat het verzoekschrift de aangevoerde middelen en argumenten rechtens moet bevatten.

37 Uit deze bepalingen volgt, dat in een hogere voorziening duidelijk moet worden uiteengezet, tegen welke onderdelen van het arrest zij is gericht en welke argumenten rechtens tot staving van de vordering tot vernietiging van het arrest worden aangevoerd (beschikkingen Hof van 26 april 1993, zaak C-244/92 P, Kupka-Floridi, Jurispr. 1993, blz. I-2041, r. o. 9; 7 maart 1994, zaak C-338/93 P, De Hoe, Jurispr. 1994, blz. I-819, r. o. 18; 26 september 1994, zaak C-26/94 P, X, Jurispr. 1994, blz. I-4379, r. o. 12, en 17 oktober 1995, zaak C-62/94 P, Turner, Jurispr. 1995, blz. I-3177, r. o. 16).

38 In casu voldoen het tweede, het vierde, het zesde en het zevende middel van requirant niet aan deze vereisten.

39 Het tweede middel is immers niet meer dan een letterlijke herhaling van de voor het Gerecht aangevoerde middelen, zonder dat duidelijk wordt uiteengezet, tegen welke onderdelen van het arrest het is gericht en welke argumenten rechtens tot staving van de hogere voorziening worden aangevoerd. In de eerste twee onderdelen van het vierde middel worden enkel de door requirant in zijn verzoekschrift voor het Gerecht geformuleerde conclusies nagenoeg woordelijk herhaald, terwijl het derde onderdeel niet duidelijk genoeg geformuleerd is. Het zesde en het zevende middel bevatten geen enkel argument om de erin geformuleerde stellingen te staven.

40 Mitsdien moeten deze middelen wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

41 Vervolgens moeten het eerste, het derde, het vijfde en het achtste middel worden onderzocht.

42 Met betrekking tot het eerste middel kan worden volstaan met eraan te herinneren, dat bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 tot wijziging van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom (PB 1993, L 144, blz. 21) de bevoegdheid van het Gerecht is uitgebreid tot alle door natuurlijke of rechtspersonen ingestelde beroepen tot nietigverklaring.

43 Bovendien heeft het Hof met zijn beschikking van 11 juli 1995, waarnaar in rechtsoverweging 13 van de onderhavige beschikking wordt verwezen, reeds definitief uitspraak gedaan over de bevoegdheid van het Gerecht. Requirant kan in het kader van de onderhavige hogere voorziening de gegrondheid van die beslissing niet betwisten zonder het eraan toekomende gezag van gewijsde te miskennen.

44 Het eerste middel is dus zowel kennelijk ongegrond als kennelijk niet-ontvankelijk.

45 Ten aanzien van het derde middel moet worden opgemerkt, dat, zoals het Gerecht terecht heeft verklaard, beroepen ex artikel 173 van het Verdrag enkel de nietigverklaring van een door een gemeenschapsinstelling vastgestelde handeling tot voorwerp kunnen hebben. Zij kunnen niet louter strekken tot vaststelling van feitelijke of juridische aspecten.

46 Het derde middel is mitsdien kennelijk niet-ontvankelijk.

47 Met betrekking tot het vijfde middel kan worden volstaan met de vaststelling, dat artikel 104 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht toepassing geeft aan artikel 36 van 's Hofs Statuut-EG. Anders dan requirant stelt, voorziet laatstgenoemde bepaling niet in een summiere procedure die afwijkt van artikel 104 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht.

48 Mitsdien is het vijfde middel kennelijk ongegrond.

49 Wat ten slotte het achtste middel betreft, volstaat het eraan te herinneren, dat wanneer alle andere in een hogere voorziening tegen een uitspraak van het Gerecht aangevoerde middelen zijn afgewezen, het middel betreffende de onwettigheid van de beslissing van het Gerecht omtrent de kosten krachtens artikel 51, tweede alinea, van 's Hofs Statuut-EG niet-ontvankelijk moet worden verklaard (beschikkingen Hof van 13 januari 1995, zaak C-253/94 P, Roujansky, Jurispr. 1995, blz. I-7, r. o. 13 en 14, en zaak C-264/94 P, Bonnamy, ibidem, blz. I-15, r. o. 13 en 14; arrest Hof van 14 september 1995, zaak C-396/93 P, Henrichs, Jurispr. 1995, blz. I-2611, r. o. 65 en 66).

50 Mitsdien moet de hogere voorziening in haar geheel worden afgewezen.

Kosten

51 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover dit is gevorderd. Aangezien requirant in het ongelijk is gesteld, dient hij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer)

beschikt:

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Requirant wordt in de kosten verwezen.

Luxemburg, 6 maart 1997.

De griffier

R. Grass

De president van de Eerste kamer

L. Sevón